

litte Myndighed tilbage. Jeg kan altsaa paa det Varmeste slutte mig til Lovforslagets Hovedtanke. Dermed være ikke sagt, at jeg skulde være aldeles enig i den Maade, hvorpaa Hovedtanken har fundet sit Udtryk i Lovforslaget, men dette skal jeg her ikke opholde mig ved. Derimod vil jeg henstille til de ærede Forslagsstillere, om de skulde have Noget imod at optage et lille Tillæg eller en lille yderligere Udvikling af den samme Grundtanke, som vel ikke berører selve Forslagets Tanke, men som dog staar i nær Sammenhæng dermed. Det staar nemlig saaledes for mig, at Lovgivningens Forskrifter neppe ere tilstrækkelig utvetydige og klare med Hensyn til, hvorvidt modtagene Sygepleie og Lægehjælp skal regnes for egentlig Fattigunderstøttelse eller ikke. Jeg tror at turde udtale her, at der omkring i Landet raader temmelig ulige Synsmaader i denne Retning, og at det, hvis vi undersøgte det, vilde komme frem, at der bruges en temmelig forskjellig Fremgangsmaade i saa Henseende, idet nogle Kommuner ere tilbøielige til at opfatte dette Forhold mere frisindet og andre derimod mere strengt. Nogle Kommuner, paastaar man, yde saadan Lægehjælp og Sygepleie, uden at det regnes for Fattigunderstøttelse, men andre gjøre det ikke. Kunde der da være Noget i Veien for, at vi udtrykkelig optog i Loven, at modtagene Sygepleie og Lægehjælp ikke skal regnes for Fattigunderstøttelse? Deri ser jeg slet ikke nogen Fare, og Ubilligheden tror jeg fremtræder deri, at medens en Mand, der sidder i en større Forretning som Arbeids giver, enten han nu er Landmand eller Fabrikant, eller hvad han er, ikke at tale om Embedsmænd og Eigestillede, kan blive syg, uden at hans Erhverv derfor gaar istaa — det gaar maasse mindre frugbringende, men det gaar dog —, saa ville, naar en Arbeidsmand eller hans Familie midlertidig fastes paa Sygeleiet, Udgifterne i den Anledning overstige, hvad han med sin ringe Fortjeneste kan yde. Naar han af saadanne Grunde er nødt til at ty til Fattigvæsenet, forekommer det mig, at den ham i denne Anledning ydede Understøttelse ikke burde betragtes som Fattigunderstøttelse. Dette forekommer mig at staa i Samklang med den Bestemmelse i Grundloven, at de,

der ikke have Gyne til selv at sørge for deres Børns Oplæring, kunne faae fri Undervisning til dem i Almueskolen, men denne frie Undervisning for offentlig Regning regnes i intet Tilfælde for Fattigunderstøttelse, og jeg mener da ogsaa, at den barmhjertige Samaritans Gjerning, at tage den Syge op paa Veien og pleie ham, til han bliver rask igjen, skulde man heller ikke regne for en Tjeneste, som Samfundet gjorde, og som for den Hjulne skulde betragtes som Fattigunderstøttelse, og derved ialtfald midlertidig berøve ham hans politiske Rettigheder. Jeg vil henstille til de ærede Forslagsstillere, om de skulle være uwillige til at lade indpode en saadan Kvist paa deres ellers ingenlunde uædle Stamme i Lovforslaget, og jeg haaber, at der heller ikke fra den høitærede Ministers Side vil være noget Væsentligt eller Afgjørende at indvende imod en saadan Tilføining. Med disse saa Ord skal jeg paa det Bedste anbefale dette Lovforslag til hurtigst mulig Fremme her i Thinget.

Notvitt: Jeg skal føie min Tak til den ærede sidste Talers Tak til de ærede Forslagsstillere, fordi de ere fremkomne med dette Lovforslag, og jeg nærer ikke den mindste Tvivl — hvad den ærede sidste Taler syntes at gjøre — om, at Forslaget jo er alvorligt ment; jeg tror, at de Herrer, som have indbragt det, ønske ligesaa alvorligt og inderligt at faae deres Forslag gennemført, som det ærede Medlem ønsker at faae sine Forslag her i Thinget gennemførte. Det har naturligvis ikke Andet end kunnet glæde mig at se, at de forskjellige Lovforslag, som ere fremkomne i denne Samling ved det private Initiativ, synes at lade skine igennem, at man har begyndt at føle Tiden paa Pulsen og at agte paa Tidens Tegn. Jeg siger, at dette har ikke kunnet Andet end inderligt glæde mig, thi det er vistnok paa Tide, at vi tænke Noget paa at gjøre, hvad der staar i vor Magt, for at hæve den fattige Mand op til de politiske Rettigheder, som han med Billighed maa kunne gjøre Krav paa. Hver Dag læse vi jo nu i Bladene, at man her i Hovedstaden har begyndt at lytte til de Røster, der ere komne fra Arbejderne, og som gaa ud paa, at de maa